

Dansk musikvidenskab står i et vadedsted i disse år. Det ses på flere planer, for eksempel i ubesatte professorater på universiteterne. I skrivende stund er det eneste tilbageværende professorat på Musikvidenskabeligt Institut i Århus og ét af de to tilbageværende professorater på Musikvidenskabeligt Institut i København under besættelse. Det andet københavnske professorat skal nybesættes inden for en overskuelig årrække, således at de to universiteter får udskiftet deres samlede professorstab. Desuden er instituttet i København for tiden i gang med et markant generationsskifte i hele lærerstaben.

Generationsskiftet vil bevirke, at yngre forskere får mulighed for at forny faget, men institutterne bliver tvunget til at prioritere mellem fagets discipliner. I København har man i professoropslaget lagt særlig vægt på „dansk musik og/eller det 20. århundredes musik“, mens man i Århus ikke har ønsket at indsnævre stillingsopslaget. For musikfagets fremtid i Danmark bliver det derfor afgørende: Vil forskningen i populærmusik bide sig fast og vise resultater? Vil musiketnologien få ben at gå på, evt. i et tværdisciplinært samarbejde med musikhistorie og musikanthropologi? Vil arven fra Jan Maegaard føre til fortsat teoretisk beskæftigelse med den modernistiske tradition og nutidens kunstmusik? Vil den stigende støjforurening føre til samfundsmæssige krav til forskning i dette emne, eller vil tidens kvinder kræve kvindemusik-emner prioriteret? Og hvad med den fælles-europæiske arv, der dagligt omgiver os i de elektroniske medier og i koncertsalene: Hvem skal tage sig af musikken fra middelalder, renaissance, barok og wienerklassik? – At faget internationalt føler behov for at diskutere sin identitet i disse år, ses i øvrigt af temaet for International Musicological Societys 16. internationale kongres, der finder sted i London i august 1997: „Musicology and Sister Disciplines: Past, Present and Future“.

Herhjemme vil man også komme til at høre nye toner fra Det kongelige Bibliotek. Musikafdelingen fik i 1996 tidligere lektor og institutbestyrer Niels Krabbe som ny førstebibliotekar, og i forbindelse med bibliotekets nye bygning på havnefronten vil der blive indrettet en speciallæsesal for musik. Samtidig er man begyndt at oprette forskerstillinger ved afdelingen. Udbygningen vil først stå færdig i 1998, men allerede i sensommeren 1997 flytter fire små humanistiske forskningsinstitutioner – bl.a. Dansk Folkemindesamling – ind i bygningen umiddelbart ved siden af det nye Kongelige Bibliotek. Det er en nærliggende tanke, at der på Slotsholmen kan skabes et tværfagligt forskningsmiljø, hvor musikforskningen er tydeligt profileret. Den procentdel af dansk musikforskning, der udfolder sig på sådanne såkaldte sektorforskningsinstitutioner, er i øvrigt steget i 1990erne – og det er en tendens, der ser ud til at fortsætte.

Statens Humanistiske Forskningsråds netop vedtagne strategiplan for årene 1998-2002 vil ligeledes få betydning for musikforskningen. Planen rummer bl.a. satsningsområdet „musik og medier“. Dette området synes at lægge naturligt op

til tværfaglige studier, og her må man håbe, at musikfaget evner at vise sin uundværlighed.

Nærværende årbog afspejler nogle af disse tendenser. Alf Björnberg giver et eksempel på den internationalt orienterede rockmusikforskning med sin principielle artikel „Om tonal analys av nutida populärmusik“. Michael Fjeldsøe løfter sløret for de interessante ting, der er dukket op i forbindelse med Carl Nielsen Udgavens kritiske revision af femte symfoni; i artiklen om „Carl Niensens 5. symfoni. Dens tilblivelse og reception i 1920erne“ mener Fjeldsøe, at værket hører til blandt de væsentligste symfonier i det 20. århundrede. Thomas Michelsen fremlægger en historisk perspektiveret analyse af „Form og tonal disposition i Alexander Zemlinskys ‘Lyrische Symphonie‘“. Niels Bo Foltmann indfører os i „Musikforlaget Wilhelm Hansens arkiv på Erhvervsarkiver“ og demonstrerer, at selv om Det kongelige Bibliotek netop har købt den største del af musikforlagets arkiv, så er Erhvervsarkivets samling stadig en ikke uvæsentlig kilde til dansk musikhistorie. Yngve Jan Trede tilhører den lange række af musikere og musikforskere, der gennem flere hundrede år har ladet sig fascinere af gåderne i Bachs *Kunst der Fuge*; artiklen med hans analyse af værkets flertematiske satser leder frem til intet mindre end et forslag til fuldførelse af quadrupelfugaen.

Årbogen rummer som sædvanlig et pænt antal forskningsrapporter, bog- og plade anmeldelser samt en bibliografi over dansk musikforskning i det forløbne år. En aktualitet af den sørgelige slags viser sig i Birthe Trærups nekrolog over Vagn Holmboe, der suppleres i Claus Røllum-Larsens anmeldelse af cd-udgaven af den afdøde komponists komplette symfoniske *oeuvre*.

Efter færdiggørelsen af 1995-årbogen fratrådte forskningsbibliotekar Niels Bo Foltmann som redaktør på grund af arbejdspresset fra andre musikfaglige opgaver. Foltmann har ydet en stor og omhyggelig indsats som redaktør ved de fire bind fra 1992 til 1995, og det skal han have tak for. Fra og med nærværende årbog er tidsskriftets tidligere redaktionssekretær, forskningsbibliotekar Thomas Michelsen, trådt i hans sted.

Endelig skal der lyde en varm tak til alle, der har bidraget til dette bind – det gælder forfatterne, redaktionskomitéen samt professor John Bergsagel, der har oversat resuméet til Fjeldsøes artikel, og forskningsbibliotekar Peter Hauge, der har hjulpet med oversættelser af de engelske summaries til Foltmanns og Tredes artikler.

København i januar 1997
Jens Henrik Koudal og Thomas Michelsen